

TRADITIO HUMANISMIN MUKAAN

TM Heikki Alex Saulamo

Totuus oli Salaisuus. Ja Totuus tuli Traditioksi.

Humanismi kiristeli Traditiolle hampaitaan: “Eikö tämä ole legenda, jonka isän Filosofian ja äidin Uskonnon me tunnemme?” Ja humanismi etsi tilaisuutta suhteellistaakseen Tradition.

Yöllä, kun sydän ja mieli aterioivat Tradition kanssa, järki meni humanismin luo. Järki kavalsi Tradition ja sai humanismilta kolmekymmentä näkökulmaa.

Kun Traditiota kuulusteltiin sen opetuksesta, se vastasi: “Minä olen aina opettanut sydämessä ja mielessä, joihin järkikin oli kokoontunut. Kysy niiltä; ne tietävät, mitä minä olen sanonut.”

Humanismi huusi: “Meillä on kehitys, ja kehityksen mukaan Tradition pitää suhteellistuvan.”

“Onko minun suhteellistettava teidän totuutenne?”

“Ei meillä ole muuta totuutta kuin parempi maailma!”

Liberalismi analysoi Tradition. Traditio puettiin suvaitsevaisuuteen. Tradition päähän väänneltiin uudistus. Sitten Traditiota lyötiin tasa-arvolla päähän.

Traditio kuljetettiin Yliopisto-nimiseen paikkaan. Siellä Traditio argumentoitiin kritiikkiin. Sen molemmille puolille kritisoiitiin muut perinteet.

Humanismi nauroi kritiikin juurella.

Kun Traditiolle tuli jano, humanismi juotti sille globaalia etiikkaa.

Suhteellistunut Traditio haudattiin avoimuuteen. Avoimuuden suulle vieritettiin ekumenismi, ettei kuuliaisuus pääsisi livahtamaan avoimuuteen varastamaan Traditiota.

Kun Traditio oli suhteellistettu, järki masentui. Se viskasi näkökulmat nihilismiin, meni pois ja dementoitui.

Humanismi otti näkökulmat ja hankki niillä paremman maailman sielujen hautapaikaksi.